

22. února 2019

v přístavu

Mé drahé klubko,

brzy to bude rok, co jsem se odstříhl a vyrazil na cestu. Rozhodl jsem se, že vám napíši alespoň pár řádků o mém putování.

Na svých cestách jsem potkal spoustu užitečných provázků. Nejprve se ke mně přidala jedna tkanička. Byla zelená a tvářila se přátelsky. Procházeli jsme se spolu po ulicích, obdivovali nitky v krásných šatech, šňůry na prádlo na vysokých balkonech. U první pěkně propletené fotbalové branky uviděla tkaničku na kopačce, takovou docela obyčejnou, ale na mě dočista zapomněla. Putoval jsem tedy dál zase sám.

Kousek cesty jsem pomáhal jednomu lanku s přidrčováním nákladu na vozíku. Přestože vypadalo opotřebovaně a ne příliš mladě, bylo velmi pružné. Díky němu jsem se dostal až k přístavu. Představte si, některé provazy dokáží ukotvit celou nákladní loď. Tehdy jsem se odhodlal vyplout na moře. Vybral jsem si menší plachetnici a nabídl své schopnosti. Snad pro mě najdou nějaký úkol, abych byl užitečný, a vezmou mě s sebou.

Až překonám námořní dobrodružství, napíši vám další dopis. Jistě bude plný zážitků jako tento. Myslím na vás, držte mi palce.

Mám vás rád,

váš Provázek